

33. Konepajatoimikunta

Kaupunginhallitus asetti 8. 9. 1949 tekemällään päätöksellä kaupungin korjaamojen välisen yhteistyön ylläpitämistä ja kehittämistä varten toistaiseksi toimivan neuvottelevan ja lausuntoja antavan konepajatoimikunnan.

Toimikunnan asettamisen aiheena oli 30. 1. 1947 asetetun konepajakomitean 2. 3. 1949 päivätty mietintö, missä ehdotettiin 8-henkisen konepajatoimikunnan perustamista mainittua tarkoitusta varten.

Kaupunginhallitus vahvisti päätöksellään 15. 12. 1949 konepajatoimikunnan johtosäännön.

Mainitun johtosäännön 5 §:n mukaan on konepajatoimikunnan tehtävänä mm.: toimia yhdyselimenä kaupungin kone- ja korjauspajojen välillä sekä ylläpitää ja kehittää niiden välistä yhteistoimintaa; neuvotella laitosten konepajojen työ- ja työllisyystilanteesta sekä niiden suorituskyvystä ja toimia niin, että korjauspajojen mahdollinen ylikapasiteettikin tehokkaasti käytetään; pyrkiä aikaansaamaan keskitystä kaupungin konepajatoiminnassa; seurata merkityksellisimpiä konehankintoja sekä konepajoissa tapahtuvia laajennuksia; pyydettyessä antaa kaupunginhallitukselle ja kaupungin laitoksille lausuntoja konepaja-alan kysymyksistä; tehdä kaupunginhallitukselle tarpeellisiksi katsomiaan ehdotuksia edellämaitutun alan kysymyksistä.

Konepajatoimikuntaan kuuluu yhdeksän kaupunginhallituksen vuodeksi kerrallaan valitsemää jäsentä, joista puheenjohtaja ja viisi jäsentä nimetään kaupungin laitosten teknillisestä henkilökunnasta sekä kolme jäsentä suurimpien korjauspajojen työntekijöistä.

Kaupunginhallitus vahvisti päätöksellään 13. 1. 1954 konepajatoimikunnan kokoonpanon v:ksi 1954 seuraavaksi: puheenjohtaja kaupungininsinööri W. Starck sekä jäsenet vesilaitoksen mittaritarkastaja J. Kallio, rakennusviraston korjauspajan päällikkö P. K. Lappalainen, vesilaitoksen korjauspajan esimies G. A. Lindgren, liikennelaitoksen korjauspajojen päällikkö P. O. W. Martola, sähkölaitoksen konepajamestari P. P. Oraste, kaasulaitoksen käyttöinsinööri R. J. Succo, liikennelaitoksen konepajan sähköasentaja E. Timonen ja rakennusviraston korjauspajan viilaaja V. A. Vanhanen.

Johtosäännön mukaan asettaa konepajatoimikunta keskuudestaan työvaliokunnan ja tarvittaessa muitakin valiokuntia valmistelevien tai muuten rajoitettujen tehtävien suorittamista varten. Työvaliokunnassa toimi puheenjohtajana P. O. W. Martola sekä jäseninä J. E. Kallio, P. K. Lappalainen ja G. A. Lindgren.

Sekä konepajatoimikunnan että sen työvaliokunnan sihteerinä toimi rakennusviraston asiamies R. O. Parviainen.

Kertomusvuoden aikana kokoontui konepajatoimikunta 4 kertaa ja sen työvaliokunta 4 kertaa. Tämän ohessa on pidetty jatkuvaa yhteyttä henkilökohtaisten tapaamisten ja puhelinkeskustelujen muodossa.

Käsitellyistä asioista voidaan lähinnä mainita eri laitosten ja korjaamojen välisen yhteistoiminnan ylläpitäminen ja kehittäminen sekä keskuskorjaamon aikaansaamista ja korjaustöiden keskittämistä tarkoittavat toimenpiteet.

Aikaisemmin toiminut ns. konepajakomitea totesi mietinnössään, että kaupungin eri laitosten ja korjaamojen välinen yhteistyö oli ollut varsin puutteellista. Koska korjaamot

ovat perustetut eri laitosten erikoistarpeita ja -töitä varten ja kun niiden suorituskyky usein on ollut riittämätön, ei yhteistoiminnan kehittämisessä vielä ole päästy saavutuksiin, jotka raha-arvoltaan nousisivat huomattaviin määriin. Poikkeuksena voidaan kuitenkin mainita rakennusviraston alainen Toukolan korjauspaja, joka suoritti muille laitoksille töitä yli 25 milj. mk:n arvosta. Esimerkkinä yhteistoiminnan monipuolisuudesta esitetään eri korjaamojen osalta seuraavaa:

Toukolan korjauspaja suoritti muille laitoksille mm. erilaisia putkitöitä, peltitöitä, autojen ja sähkömoottorien korjauksia, erilaisia koneistus- ja asennustöitä, työkalukorjauksia sekä valmisti kiskojen kiinnityslevyjä ym.

Liikennelaitoksen korjaamot suorittivat kaupungin muille laitoksille autojen maalauksia, sähkömoottorien korjauksia ym.

Vesilaitoksen korjaamo suoritutti muissa kaupungin korjaamoissa höyläystä ym.

Kaasulaitoksen korjaamo teetti muissa korjaamoissa koneosia, levyjen valssausta, termiittihitsausta, kiskolaiippoja ym.

Sähkölaitoksen korjaamo suoritti kaupungin muille laitoksille eräitä erikoistöitä verkkoja installatiotyöhön liittyvinä. Lisäksi olivat korjaamot yhteistoiminnassa keskenään lainaamalla koneita toisilleen.

Sen johdosta, että konepajatoimikunta on katsonut, että kaupungin laitosten korjaustoiminnan tutkiminen, silmälläpitäen sen järjestämistä kaupungin kokonaisedun kannalta mahdollisimman tehokkaaksi ja tarkoituksenmukaiseksi ja siihen nähden, että eri laitoksilla on pyrkimys katsoa asiaa ensi sijassa omalta kannaltaan, toimikunta esitti kaupunginhallitukselle, että tutkimuksen suorittaminen annettaisiin ulkopuolisen elimen suoritettavaksi. Sopivimmaksi ulkopuoliseksi asiantuntijaksi katsottiin Rastor Oy., jolta pyydetäisiin asiantuntija-apua tutkimuksen suunnittelussa. Tutkimuksessa tarvittavan aineiston keräämisen ja muokkaamisen sopivaan muotoon suorittaisi rakennusviraston työntutkija, minkä jälkeen käytettäisiin Rastor Oy:n asiantuntemusta johtopäätösten tekemisessä. Kaupunginhallituksen järjestelytoimisto tulisi kuitenkin seuraamaan tutkimusten kulkua alusta lähtien ja tekisi sopimukset asiantuntija-avun käytöstä Rastor Oy:n kanssa. Kaupunginhallitus myönsi tutkimuksen ensimmäistä kertomusvuonna alkuunpantua vaihetta varten 200 000 mk:n suuruisen määrärahan järjestelytoimiston käytettäväksi ja oikeutti järjestelytoimiston ehdollisesti merkitsemään tarkoitusta varten v:n 1955 talousarvioonsa 300 000 mk.